

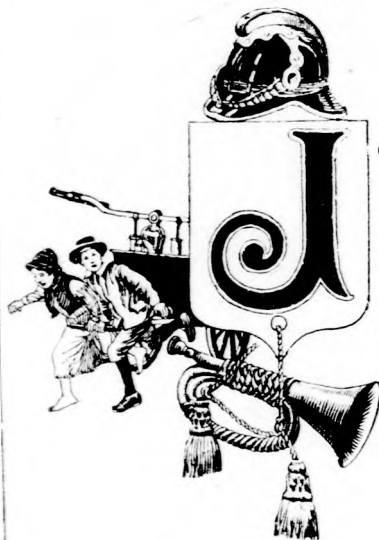
AZ ÖZVEGY ÉS FIA. (Lásd a 198. lapon.)

LII. köt. 13. szám. Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1897. márczius 28-án.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

ROSZCSONT FERKE UJABB VITÉZKEDÉSEI.

— Elmeséli *Ida néni.* —

I. Készülődés.

Ó AZ Isten, jót ád, kopasznak haját ád.

Ferkének is kirendelte az ő nyári multságát az áldott nagy vakációra. A tüzoltó-egylet pompás díszzászlót készít-

tetett, és ennek fölvatására készültek most nagy hühóval és parádéval.

Ti, akik ismeritek Ferke barátunkat, tudjátok azt, hogy nincs a tüzoltóknak buzgóbb, hivebb pártfogójuk a városban nálánál. Ferke nélkül nem is képzelhető semmiféle multságuk, legyen az majális, tüzvész, vagy egyéb parádé. Ott van ő az első sorban: akár délben, akár éjjélkor. Még az ebédjét is ott hagyja, ha az össze hívó kürtszót hallja.

Mind ezt csak azért ismétlem, hogy jobban képzelhessétek el, mekkora volt a Ferke lelkesedése és öröme, hogy az ő szeretett tüzoltó-egylete nagy ünnepségre készül. Még Décsy főparancsnok ur sem volt olyan büszke arra, mint Ferke. Ugy is viselkedett mint valami főkapitány. Neki is voltak közvitézei: a fiúk — már mint az ő bandája — akiknek ő keményen paran-

csolt és akik minden intésére hallgattak. De hogy is ne? — mikor Ferke járt mindig elől. Ő volt az első, aki megtudta az örömhirt, hogy zászlót készített az egylet és ezt nyomban ki is hirdette a fiúknak. A tüzoltók vagy négy hétig tanakodtak, hogyan és mint rendezzék a nagy ünnepséget? Persze, minden nap mást-mást hártároztak. Ferke pontosan megtudta mondani minden nap, mit eszeltek ki megint; ami nagyban emelte tekintélyét a fiúk előtt. Ezek csakugyan elhitték neki, hogy a főparancsnok ur maga szokta neki megmondani, ami persze nem volt igaz. De igaz volt az, hogy Ferke egyszer az asztal alatt guggolva hallgatta végig az ilyen tanácskozást, csak hogy megtudhassa előbb, mit is tervezgetnek és hogy aztán beszámolhasson hiveinek.

— Igazán nem tudom, mit készülődnek annyit? mérgelődött egyszer. Már meguntam a sok tanakodást. Lám, mi okosabban rendezünk valamit. Milyen gyönyörű volt a kiállításunk, pedig nem is készültünk rá. Hja, van ám nekem eszem! Ha rám bíznák, már régen meg lett volna az ünnepség.

— Hát, miért nem ajálkozol parancsnoknak? ... gunyolódott Laczi; talán megválasztaná. Szólj még ma Décsy főparancsnok urnak, hogy köszönjön le. Majd állsz a helyébe te.

— Szólok is neki! hetykélkedett Ferke, hogy véget vessen a sok tanakodásnak. Mert elmulik a nyár, ha soká huzzák-halasztják. Vagy ide, vagy oda! Legyen, vagy ne legyen zászló-szentelési ünnepség, de ne bolondítsák tovább a világot!

Nem tudom: szólt-é Ferke vagy sem a hatalmas Décsy urnak... de ami igaz, igaz: még az nap este össze ült az egész

tüzoltó
ünnep

Ferke
kijárde
ismétel

— M

És a

legény

Laczi

a sárg

Ki

meg v

Most

A

gyakor

tartot

most

fontos

vérei,

szaká

tüzoltó

Nem

ért p

gondo

kézzel

korlat

Ő is

kapas

(Lásd

egyéb

róla

szomj

paran

zásná

Siska

ott l

Az

Ferke

tüzoltóság s véglegesen megállapította az ünnep rendjét-módját.

Ferke arca sugárzott az örömtől, midőn kihirdette társainak a nagy ujságot. Büszkén ismételte:

— Nem megmondtam? Ugy-e mondtam!

És a fiúk beismerték, hogy csak különb legény Ferke mindnyájuknál. Még Vad Laczi sem mert ellenmondani, pedig ette a sárga irigység a legénykét.

II. Ferke szörnnyen henczeg.

Ki volt tűzve a zászló-avatás napja, meg volt állapítva az ünnepség sor-rendje. Most már hatalmasan készültek reá.

A tűzoltók minden nap kirukkoltak s gyakorlatokat végeztek. Természetesen velök tartott Ferke is. Hej, arany napokat éltek most otthon, hogy a gyerekek ilyen fontos dolga akadt. Békében voltak testvérei, nem bántotta őket senki. A Kati szakácsné és a Lizi szobalány áldották is a tűzoltókat, hogy így elfoglalták Ferkét. Nem törődött ő senkivel otthon, rá nem ért pörölni a nagy munkától. Mert ne gondoljátok ám, hogy Ferke összetett kézzel báméskodott a tűzoltókra, ha gyakorlaton voltak. Még hogy... no persze! Ő is részt vett benne, ahogy illik. Főlkapaszkodott a ház-tetőkre, czipelte a létrát, (Lásd a képet a 196. lapon.) csákányokat és egyéb szerszámot, hogy csak úgy csurgott róla az izzadság. Söréért futott, ha megszomjazott a főparancsnok ur; vitte a parancsot a kürtösnek; segített a szivattyúzásnál... szóval ott volt, vagy — amint Siska Náci, a hosszú gépmester mondta — ott lábatlankodott mindig.

Az a Siska különben is ellensége volt Ferkének. Ráfogta, hogy Ferke a kötéllel

egyszer majd kiütötte a fél szemét; máskor meg, hogy a csákánnyal majd nem befakasztotta a fejét. Ha csak »majd nem«, kár volt akkora lármát csapnia. Egy kis kék feltja, meg egy csöpp daganatja volt csak; de az ilyesmit felnőtt, meglett ember föl sem veszi az efféle gyerektől! Ha esze lett volna, inkább dicsérte volna Ferkét a nagy buzgóságáért, amelyet annyi hévvel fejtett ki, hogy kitegyen magáért.

Mikor a gyakorlaton a mentő ponyvába ugrottak le az emeletes háztetőről, Ferke is kimutatta, hogy mit tud. A többieknek elég volt egy ugrás, mert bizony abba is megingott veséjük; de Ferke ötször is ugrott le egymásután. Azok közül, akik a ponyvát tartották, négyen azt mondták, hogy megnyomorította őket Ferke; legalább két hétig nem bírnak dolgozni. Nem csoda, ezek csak bádogosok és esztergályosok voltak. Lám a kovács-legényeknek nem volt bajuk! Azt mondták, hogy Ferke könnyű mint a pehely és miattok ugorhatik akár tizszer is, nem bánják egy csöppet sem.

Legkedvesebb mulatsága volt, ha a fecskendők körül akadt dolga. Volt a tűzoltóknak egy kisebb fecskendőjük is; ezt rendszeren, ha tűz volt, a fiúk huzták. Most egészen a Ferke gondjára bízta, mert nem igen törődtek vele. Csak azért hozták ki a többiekkel, ha gyakorlat volt, hogy egygel több legyen. Ferke azt mondta, hogy ez az ő fecskendője, és nem engedte meg, hogy akár milyen jött-ment gyerek nyuljon ahhoz. Ezt csak az ő bandája huzhatta, csak azok bánhattak vele. De meg is becsülték a fiúk az ő drága fecskendőjüket! Surolgatták, tisztogatták, fényesítették, hogy csak úgy ragyogott rajta minden vas pánt. Ferke úgy szerette, mint huszár a lovát;

szerelmesen simogatta, mint ahogy a kényes paripát szokták, és eldicsekedett a tüzőtőknak, hogy:

— Nézzék csak a mi feckendőnket, milyen szép! Nem adom hat ilyen nagy vízi-puskáért, mint ez, la!

És ezzel megvetőleg mutatott rá a nagy feckendőre, melyet akkor hozattak volt Budapestről. A nagy ünnepségen akartak vele először parádézni a közönség előtt.

A fiúk, akik nem voltak tagjai a bandának, irigységgel nézték, mint robognak be a városba a gyerekek a feckendővel. Misi, a sarki boltos fia, bátorságot vett magának és engedelmet kért Ferkétől, hogy ő is hadd huzhassa a masinát.

Ferke eleinte pofon akarta vágni a vakmerő legényt; de aztán meggondolta magát, mikor azt . . . CZIPELTE A LÉTRÁT. (Lásd a 195. lapon.)

— No hát, hadd látom azokat a czukorkákat!

Misi haza szaladt és csakhamar egy jókora ládácskával tért vissza, melynek teteje le volt szögezve. Apja raktárából csente volt. Ferke hamar kezdte bontogatni.

— Mi van ebben? kérdezte. Eközben feszegette a ládácska tetejét. Az ilyenben nem igen szoktak czukorkát tartani.

— De igen, mondá Misi; nagyon jó czukorkák ezek. Valódi töltött czukorkák. Csak tegnap kaptuk. Tudom én, mit hoztam.

Dehogy tudta szegény feje! Mert amint a ládácska tetejét fölfeszítették, kitűnt, hogy nem czukorka van benne, hanem vér-piros — festék.

Misi úgy állt ott meglepetésében, mint ha leforrázták volna. A fiúk kacagtak. Ferke éppen a földhöz akarta csapni a ládácskát, mikor hirtelen nagyszerű eszme villant föl agyában.

— Te Misi! Szaladj még egyszer haza és hozd el az ígért czukorkákat, mondá; ti pedig fiúk, hallgassatok ide! Nagyszerű tervem van. A mi feckendők tele van már vizzel, ugy-e? No,

most belé tesszük ezt a festéket. A víz szép piros lesz tőle. És ha holnap majd az ünnepségen a nagy gyakorlatot megtartjuk, meglátszik majd, meddig ér a mi feckendőnk. Ez pompás lesz! A piros víz-sugár majd feltűnik, és az emberek dicsérni fognak bennünket. Valóban szerencse, hogy az ostoba Misi eltévesztette a ládikát.

A fiú
a vízbe
kődtek
a viz.
Mikor
nem b
czukrot
koszoru
rögtön.
hogy M
is, mid
a mark
hogy h

GON

EGY
k

Hog
tudok

Páva
mindig
mindig
dalja
hozzája

Egy
guggol
hol ha
szekér
csist a
neki.
végig
gától.
hogy i

Ez
boszar
ravasz
kocsis
fogja
vitte
vele
akar
lette

Ki
megfo

A fiúknak tetszett az indítvány. Hamar a vízbe öntötték a festéket és gyönyörködtek benne, mily szép pirosra vált tőle a víz. Ilyen szépnek nem is képzelték. Mikor aztán Misi búsan tért vissza, hogy nem bír megkaparintani egy ládácska czukrot: Ferke kijelentette, hogy egy koszoru fűgével is beéri, csak hozza el rögtön. Sőt annyira ment nagylelkiségében, hogy Misit fölvette a bandába még akkor is, midőn ez csak egy pár datolyát nyomott a markába. Nyomban megbizta az unjenczot, hogy hozzon két vödör vizet a kutról.

(Polytatása következik.)

GONDOLKOZIK-E AZ ÁLLAT?

— Ujabb adat. —

EGY gimnaziumi tanár a következőt közli velem:

Hogy az állat gondolkodik, arról én is tudok példát. Szemtanuja voltam.

Pávával történt. A szép-tollu madárral mindig incselkedett a kocsis. A páva aztán mindig azon volt, hogy a kocsisat megvagdálja az orrával. Addig kerülgette, amíg hozzája férközhetett.

Egyszer a kocsis a szekeret kente s ott guggolt a tengely mellett. A páva aztán hol hátulról, hol a szekerre felugorva: a szekér-oldalról igyekezett megvágni a kocsisat az orrával, míg végre ez sikerült is neki. Ekkor a kocsis elő vette az ostort és végig huzott a páván. Így kergette el magától. Aztán az ostort maga mellé letette, hogy ismét fölkap hassa, ha közeledik feléje.

Ez már sok volt a pávának. Láthatólag boszankodott. Hanem aztán egyszer nagy-ravaszul lassu léptekkel közeledik, hogy a kocsis észre ne vegye. Ekkor hirtelen megfogja csőrével az ostor végét és sietve elvitte messzire. Ott letette s aztán futott után vele a szekerre. A kocsis az ostor után akar nyulni, s ekkor látja, hogy nincs mellette az a fenyítő szerszám.

Ki tagadná ezek után, hogy a páva nem megfontolva, teljes itélettel cselekedett?

TAVASZI SÉTA.

ITT van már a kikelet,
Az hoz esőt és szelet.
Esik eső, fuj a szél,
Két kis testvér, utra kél.
Két kis testvér, hova már?
»Megyünk! Zölden virít a határ.
Hogy mi félnénk? Sohase!
Szél-, esőnek odase!
Egy kicsikét megázunk,
Egy piczikét megfázunk. —
Ibolyácskát ha lelnénk,
Mindjárt haza is mennénk.
Leltünk!...bár csak három szál,
Örömtüinkre rászolgál.
Már most haza ballagunk,
Hisz' ugy is közel lakunk —
S a három szál ibolyát
Jó mamánknak adjuk át.

AZ ÖZVEGY ÉS FIA.

(Képpel a czimlapon.)

VILÁGTALAN, édes gyermekem:
Vigasztaló dalt húzz én-nekem,
Boldogságáról rég mult időknek,
Melyek vissza már sohasem jönnek.

Ah Istenem! Nagyon, nagyon rég volt,
Hogy fölöttünk derüs volt az ég-bolt!
Édes apád velünk élt s érettünk . . .
Ó, azóta mivé, mivé lettünk!

Te vidám, zajos fücska voltál;
Napestig ugráltál és daloltál.
Én boldog nő s boldog anya voltam;
Dolgozván, veled versenyt daloltam.

Elmult, vége! Bús özvegyé lettem —
A jó férjet, apát eltemettem.
És az év alig hogy évet váltott,
Szemeidre a homály leszállott.

Hogy megnyugtasd szomorkodó szüdet:
Elő vetted kicsiny hegedűdet.
És dalod, mely szádon már nem csendül,
Emlék gyanánt hurjaidon zendül.

De enyhülést lelünk a szent hitben,
Bizodalmunk te vagy ott fent, Isten!
S midőn kezéd sok régi dalt zenget,
Fájó keblünk édesen fölenged.

URFI ÉS PAJTÁS.

— Tréfás állat-történetke. —

(Képekkel a 200. és 201. lapokon.)

EHOGY valaki sokáig kétségben
legyen, inkább mindjárt meg-
mondom, hogy Urfi nem afféle
két lábon kényeskedő urfi volt.
Tudott ugyan, ha éppen kedve tartotta,
két lábon is állni és járni, de rendszeren

négy lábon állva és járva kényeskedett.
Mert Urfi nem volt sem több, sem keve-
sebb, mint egy igen elkényeztetett ku-
tyácska.

A nevét is úgy kapta. Még egészen
kicsike volt, mikor a házhoz került. Ákos
hozta a városból, a nénitől kapta aján-
dékba. Nagyon szép, borzas, selyem szőrű
kutyácska volt, játéokra mindig kész. Mu-
latott is vele Ákos sokat és rendkívül ké-
nyeztette, csak nevet nem tudott neki jót
találni. Egyszer aztán Emmike, akinek
hozzá nyulni sem volt szabad, félig tré-
fásan, félig boszankodva mondá:

— Ejnye no! De kényes urfi ez a te ku-
tyácskád.

— Igenis, urfi! Én . . . ez pompás!
»Urfi« lesz a neve.

Hát ilyen módon lett Urfi és csakugyan
akár melyik urfi megirigyelhette volna a
dolgát, mert az Ákos kedviért mindenki
kényeztette. Boldogan és elégedetten élt; —
de csak addig a napig, amelynél Emmike
is hozott haza egy kis kutyácskát, melyet
»Pajtás«-nak nevezett el.

Pajtás nem olyan finom fajtabeli, sőt
inkább meglehetősen közönséges kutyuska
volt, de vidám, szelid, mindenkivel barát-
kozott és Urfihoz is nyájaskodva közeledett.
Ez azonban csöppet sem barátságosan fo-
gadta.

— Ne lábatlankodjál itt körültem, tacsó!
mordult reá. Nem vagyunk egymáshoz
valók. Én már esztendősnél öregebb vagyok,
te meg alig pár hónapos. Ne gondold,
hogy pajtáskodhatol velem.

— Ó dehogy! felelé Pajtás szeliden.
Tudom én, hogy respektussal tartozom
Urfi urnak . . . de úgy gondoltam . . .

— Csak annyit gondolj, hogy ne tartsd magadat velem egyenlőnek. Én vagyok mindenben az első, neked pedig az jut, ami marad. Érted?

Értette Pajtás de vig fiatal kutyuska létére nem eresztette bűnnek a fejét.

— Elég tágas az udvar, jut hely nekem is. Konczocskát is majd csak kapok.

Kapott is, mert szelidsége, vidámsága miatt mindenki szerette, még az öreg szakácsné is. Már pedig a szakácsnéval jó barátságban élni mindenkinek nagyon ajánlatos dolog.

Az idő mult, Pajtás szépecskén növekedett, Urfi pedig tovább kényeskedett, ámbátor Pajtással lassacskán mégis megbékült egy kicsit, mert látta, hogy ez igazán szerény s még az ebédnél is türelmesen várja sorát. Azt soha sem engedte Urfi, hogy egyszerre falatozzanak; legtöbbször pedig még akkor is evett, mikor már majd megpukkadt; de hát irigyelte, sajnálta Pajtástól a falatot. Az pedig természetes, hogy a nagyobbik konc mindig az Urfié volt, s ha Pajtás csak közeledni is mert hozzá, Urfi mérges fog-vicsoritással fogadta. (Lásd a képet a 200. lapon).

Ámde nem csak a hosszú kolbásznak, hanem a hosszú türésnek is van vége. Pajtás tehát egy napon így szólt:

— Hallod-e Urfi, én már lassacskán szintén legény sorba kerülök, jól megbirom rágni a nagyobb csontocskát is. Hát az igazság úgy kívánja, hogy böcsületesen osztozzunk. Egyik napon tied lesz a nagyobb csont, másik napon az enyém.

— Szó sincs róla! Mindig az enyém volt és ezen túl is mindig az enyém lesz. És akár ki láthatta, az öreg szakácsné

pedig bizonyosan látta, hogy mindig Urfi kaparítja el a nagyobbik csontot. Nem csoda, hogy Pajtás végre is boszankodott.

— A szakácsné bizony megtanithatná egy kis móresre ezt az Urfit, gondolá. Hiszen kapok én utólag és külön jó falatokat, ha Urfi nem hagyott semmit a tálban; de hát nem illőbb volna-e, ha szépen osztoznánk? Persze, persze! Urfi nagyon kényes urfi, nem bir vele senki!

No, azt nem lehet tudni. Urfi maga is hitte ugyan, hogy akinek Ákos a barátja, azon nem lehet kifogni; de mégis csak azt mondom én, hogy a szakácsnéval jó barátságban élni szintén ér valamit.

Az öreg szakácsné pedig jobban szerette a szelid, bohókás Pajtást, mint a kényes, mérges Urfit. Azt meg jól látta, hogy Urfi kaparítja el mindig a nagyobbik konczot.

— Megállj csak, Urfi! Majd átengeded még te Pajtásnak a nagyobbik konczot!

Egy napon a szakácsné szokott módon kitette az ajtó elé a két kutyácska ebédjét. És Urfi is a szokott módon azonnal elkaparította a nagyobbik konczot. De alig fogta a szájába, mindjárt nagy ijedten el is eresztette.

— Jaj no! De forró!

Pajtás a kisebb csontocskákon rágódott és nem szólt semmit.

Néhány másod-percz mulva Urfi újra fölkapta a nagy konczot. Eddig már bizonyosan kihült. Dehogy! Most, mivel erősebben kapott hozzá, még nagyobb ijedelemmel csapta le és bámulva nézte.

— Jaj, hogy égeti, marja a számat, nyelvemet! Még várnom kell.

Várt, aztán ismét próbálta, de megint csak úgy járt.

— Ez a csont meg van babonázva! Inkább beérem a kisebbikkel.

Csak hogy az apróbbjával Pajtás már elkészült, nem maradt a tálban semmi. Urfi

éhen csöppent. Az a furfangos szakácsné pedig, ni!... hogy nevet ott az ajtóban! És nem ad neki semmit.

Más nap ismét pompás nagy konc volt a tálban. Urfi persze megint elkaparította. És megint úgy járt mint tegnap. Boszan-

... FOGVICSORITÁSSAL FOGADTA. (Lásd a 199. lapon.)

kodott, csodálkozott váltig és persze ki nem találhatta, hogy az ármányos szakácsné éles mustárral, tüzes paprikával kente be azt a nagy koncot. Azért égette, marta oly borzasztóan.

A harmadik napon Urfi már gyanakodva nézte a nagy koncot, mely ismét

ott volt a tálban. Elég volt, hogy két nap egymás után éhen maradt.

— Tudod mit Pajtás? mondá szeliden. Belátom, hogy igazad van... férjünk meg együtt szépen s a nagy konc egyik nap a tied, másik nap az enyém legyen. Ma átengedem neked.

— Ez derék! Te igazán nagyon kedves vagy, Urfi!

Pajtás fölkapta a nagy kanczort és — jóízűen megette. De urfi nem bánta. Ő is jól lakott. És ebéd után igen jó barátságban üldögéltek egymás mellett. Aztán

együtt játszottak és olyan jól eltelt az idejük, mint még soha sem. Ez aztán gondolkozóba ejtette Urfit.

— Furesa! Nagyon jól megvoltam . . . sőt sokkal jobban, mint máskor . . . pedig nem irigykedtem, nem kényeskedtem. Azt

. . . JÓ BARÁTSÁGBAN ÜLDÖGÉLTEK.

hiszem, ezen túl is jobb lesz így . . . igazságos osztozkodás, nyájas barátkozás kellemesebbé teszi az életet. Az a Pajtás derék ficzkó, ezentúl szeretni fogom.

Nem is vallotta kárát. Mióta jó barátok, azóta oly vigan és boldogan élnek,

hogy a hetedik határig sincs olyan elégedett két kutyácska, mint Urfi és Pajtás.

A VESZEDELMESES VENDÉG.

— Nagyapa emlékeiből. —

PIPARA gyujtott nagy-
apa, elhelyezkedett ké-
nyelmesen karos-széké-
ben és már épp hozzá
akart fogni a beszéd-
hez, mikor a szomszéd
szobából kérő hang
szólalt meg:

— Nagyapuska, ké-
rem csak még egy
percig várjon! Én is
akarom hallani! Csak lefektetem a Viczá-
mat . . . azonnal ott leszek.

Erre a nagyapa mellett ülő, élénk szemü,
izmos diák-gyerek nevetve kiáltott vissza:

— Te csak mulass tovább a Viczáddal,
Jolánka! Ugy sem neked való az, amit
nagyapuska most el fog beszélni.

— Már ugyan mért nem, Zoltikám?
kérdé az ablak mellett kötögető nagymama.

— Mert nagyapácska arról fog beszélni,
hogy volt az akkor, mikor ő még fiatal
volt és mint vitéz honvéd kemény csatá-
kat vívott. Ez nem afféle bábusdi játék
ám, ez csak nekünk férfiaknak való, mert
ide bátorság, elszántság szükséges. Ugy-e
nagyapa?

A nagyapa elmosolyodott a fiú fontos-
kodó bölcselkedésén, s mivel Jolánka ez-
alatt már oda jött, ehhez fordulva mondá:

— Ne vedd zokon a bátyád nagy vitéz-
kedését. Nem adok ám neki igazat. A csa-
tatér persze vitéz férfiaknak való, de más-
hol is lehet elszántságot tanusítani és
mindig voltak ám nekünk jeles honleányaink
is. Aki derék magyar leány, abban nem
válík a vér vizzé nehéz napokban sem.

— Ugy, ugy öregem! szólt a nagymama
vidáman. Ne engedd, hogy ez a leendő
nagy vitéz oly nagyon lenézze a hugocs-
káját!

A nagyapa bodor füst-felhőket fujt a
levegőbe s a falon függő egyik képre mu-
tatva így szólt:

— Ez a kis vita eszembe juttatott vala-
mit. Látjátok azt a képet?

— Látjuk, és nagyapuska ígérte is már,
hogy majd egyszer elmeséli, miféle házacská
az ott az erdő-szélén.

— No, ha ígértem, hát most el is mon-
dom. Nem tudom, Zoltán vitéz meg lesz-e
elégedve a históriámmal . . .

— Ó, én is kíváncsi vagyok annak a
képnek a történetére. Nem bánom, ha a
vitézi dolgok máskorra maradnak is, szólt
Zoltán.

— Jól van. Tehát figyeljete! Az a
házacská, melyet ott a képen láttok, a
regényes felvidéken, a szép Szepes megyé-
ben áll, nagy erdő szélén. Ha ugyan még
áll. Mert régen, körül-belül negyven eszten-
deje, készült róla ez a kép s még néhány
évvél előbb történt ebben a házacskában
az, amit most el fogok mondani.

Akkoriban egy már öreges, beteges er-
dész lakott benne a nejével és a serdülő
tizenkét-tizenhárom éves lányával, míg a
fia az esztendő nagy részén át a városban
volt távol, mert iskolába járt. Nagy ese-
mények történtek akkor az országban, de
az erdő-széli csöndes ház lakói csak úgy
hírből hallották, ujságból olvasták; erre a
félre-eső tájra ritkán vetődött idegen; mikor
pedig megindult a véres szabadság-harcz,
abból sem igen láttak ott semmit. De örven-
deni sokszor örvendeztek, mikor az apa
felolvasta az ujságból a vitéz honvédsé.

reg fényes diadalait, miközben gyakran felkiáltott:

— És semmi részünk sem lehet a haza harcaiban! Én törődött öreg vagyok, a fiam pedig még gyöngye gyerek! Egyikünk sem oda való a vitézek sorába!

Váltig sajnálta ezt a fia is, Sándor; és mert egyebet nem tehetett, hát a hugának, Piroskának magyarázta, milyen hősi tetteket vitt volna ő véghez, ha ott lehetett volna Budavára ostrománál.

Hanem aztán rosszra fordult a dolog. Az apa egyre szomorúbb arcczal olvasta fel az ujságot. Megreszketett bele a hangja. A manza és Piroska sirva fakadtak, Sándor szótlánul hajtotta kezére a fejét. Veszve volt a magyarság dolga, győzött az ellenség. A honvéd-sereg letette a fegyvert és a legjelesebb vitézek és más kitünő férfiak tömlöczbe, de még vérpadra is kerültek, ha nem sikerült elbujdosniok, külföldre menekülniök. Az ellenség lett urrá az országban és jaj volt annak, akire ráemelte a kezét!

Az erdő-széli házacskában ezeket a szomorú dolgokat is csak úgy hirtől hallották, ujságból olvasták. Ők csöndeskén éldegéltek tovább, végezték napi dolgaikat, és most szinte örültek, hogy oly távol élnek attól a szomorú világtól.

Már őszre járt az idő. Sándor ismét a városba ment iskolázni. Egy napon rossz hír érkezett róla: veszélyesen megbetegedett. A mama gyorsan utra kelt a városba, hogy beteg fiát ápolja. Piroska maga maradt otthon apával. Kis leány létére is el tudta ő már végezni az egyszerű háztartás legszükségesebb dolgait, és bőven jutott ideje olvasgatásra, tanulgatásra is, mert atyja nátkán volt otthon, egész nap

dolgai után járt. A leányka ilyenkor egymaga volt a házban, de eszébe sem jutott, hogy féljen. Erős vas rostély védte az ablakokat; a hatalmas vas pántos ajtót pedig csukva tartotta. Oda ugyan be nem jutott, akit Piroska be nem eresztett.

Egy este, már jó későn, Piroska ismét egymaga volt otthon. Förtelmes idő járt oda künn, csipős szél sivitott, havas eső esett egész nap. A tél jelentette közeledését.

— Csak már itthon volna apácska! gondolá Piroska. Még bizony meghül, ha sokáig marad kívül ebben a csuf időben.

Épp amint ezt gondolta, erős zörgetés hallatszott az ajtón. Piroska fölriadt.

— Ez nem apa . . . ő nem így zörget.

A pitvarban nyujtózó hatalmas ház-örző eb szintén ezt gondolhatta, mert fölugrott és dühös ugatással rohant az ajtónak. Pedig a gazdáját megérezte, megismerte a zárt ajtón át is.

Piroska nem is nyitotta ki az ajtót, hanem az ablakhoz lépett és onnan szólt ki:

— Ki van itt? Mit akar?

Ugyancsak örült az óvatosságának, mikor megpillantotta az idegent, aki az ajtó felől az ablak alá jött. Még fiatal ember volt, de olyan züllött alak, hogy bizony meg lehetett ijedni tőle. Sápadt, beesett orcájára kuszán lógott le a haja; torzon-borz szakála még vadabb kifejezésűvé tette arcát. Kopott, tépett, sáros ruhát viselt, a kezében nagy furkós botot tartott, az övében pedig pisztolyt lehetett látni.

— Ki lakik ebben a házban? kérdé. Magyar ember?

Piroska meglehetősen elcsodálkozott ezen a kérdésen. Mit akar vele?

— Igenis, az apám magyar ember. De most nincs itthon, nem beszélhet vele, felelé.

— Nem baj. Nyisd ki az ajtót, gyermekem.

— Nem tehetem. Atyám távol-létében senkit sem szabad beeresztenem.

— Jó leány, nyiss ajtót az üldözött bujdosónak! Napok óta bolyongok az erdőben, étlen, szomjan kimerülten. Már nem birom tovább s épp most nyomomra akadtak a véredek.

— Miféle véredek?

— Zsandárok, katonák. Ha elfognak, végem van. Ne félj, nem gonosztevő vagyok, hanem menekülő honvéd . . .

— Ó . . . hiszen . . . ha atyám itthon volna . . .

— Gyermek, ne légy könyörtelen. Már alig állok a lábamon . . . üldözőim minden pillanatban itt teremhetnek. Pihenőre és rejtek-helyre van szükségem. Eressz be és rejts el!

Piroska egy kis ideig habozott. Talán igaz, amit ez az idegen beszél . . . de hát ha nem igaz, ha rabló és csak ilyen ürüggyel akar bejutni? El köllött szánnia magát.

— Beeresztem, bárki legyen. Ha igazat mond, szörnyű volna, hogy veszni engedem. Apácska bizonyosan beeresztené a szerencsétlen bujdosót.

A következő pillanatban kinyitotta az ajtót. Az idegen gyorsan belépett és így szólt:

— Jó leányka, nem megyek a szobátokba. Nem akarok veszedelmet hozni rátok. De bizonyosan jól ismered házatok minden zugát. Vezess olyan rejtek-helyre, ahol megpihenhetek s ahol üldözőim rám nem találhatnak. És ha egy darab kenyeret adhatsz, hálás leszek értte.

No, ami a rejtekhelyeket illeti, azokat Piroska alaposan ismerte még abból az időből, mikor Sándorral bujdosdit játszott. Nem is gondolkozott sokáig, hanem elvezette az idegent.

Alig negyed óra mult s Piroska épp vissza érkezett a szobába és kenyeret akart szegni, midőn újra zörgetés hallatszott az ajtón. Nem is zörgetés, hanem hatalmas döngetés. Egyuttal pedig harsány parancsoló hang kiáltá:

— Nyissátok ki az ajtót! Azonnal!

Piroska össze rezzent.

— Jaj Istenem! Talán már itt vannak a szegény bujdosó üldözői!

Sietve lépett az ablakhoz és kitekintett. Borzadva látta, hogy nem csalódott: erős fegyveres csapat állt a ház előtt, zsandárok, katonák, egy marczonea képű tiszt vezetése alatt, ki egy altiszthez így szólt:

— Itt köll a szökevénynek lennie . . . Hé, leány, ott az ablakban! Nem hallod? Tüstént nyissátok ki az ajtót, különben betöretem!

— Ó Istenem, mit tegyek? suttogá Piroska remegve. Hogy épp most kell egymagának lennem itthon!

(Vége következik.)

BÜVÉSZET.

Hely-cserélő folyadékok.

(Képpel a 205. lapon.)

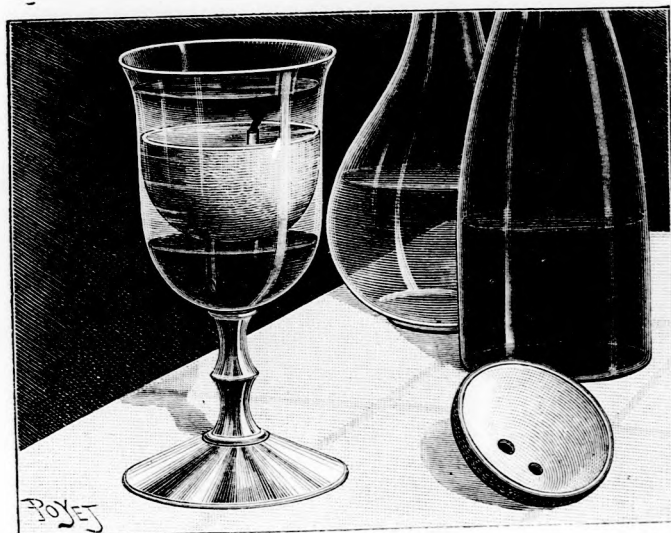
BÉDNÉL, vacsoránál, akár hol is akad narancs meg vörös bor az asztalon. A mama bizonyosan szívesen ad egy narancsot; apa pedig, ha talán nem teljes bizalommal is, de mégis csak kezébe adja a vörös boros flaskát, miután biztosítottad, hogy semmi kára sem lesz belőle. Sőt oly produkeziót mutatsz be igen egyszerű eszközökkel, melynek még tudományos értéke

is van, mert szemmel láthatóvá teszi, hogy a különböző sűrűségű folyadékok, ha nem keverjük erőszakosan, szépen külön válnak és úgy helyezkednek el, hogy mindig a könnyebbik van fölül.⁸

A produkció céljára gonddal hámozod meg a narancsot, olyképp, hogy egyik feléről teljesen épségben hántod le a héját. Így aztán kicsinyke üst vagy csésze formájú edényt kapsz. Ennek a fenekébe, közel

egymáshoz, két akkora lyukat fursz, hogy mindegyik lyukba egy-egy, mindkét végén nyitott lúdtoll-darabot egészen szorosan lehessen beilleszteni. Még pedig az egyik tollat úgy illeszted, hogy a narancs-üstöcske belsejében fölfelé meredjen; ellenben a másik kívülről, a sárga oldalról lefelé nyuljon.

Ez meglevén, pohárba illeszted a narancs-üstöt, még pedig olyan pohárba, melynek

BÜVÉSZET. Hely-cserélő folyadékok.

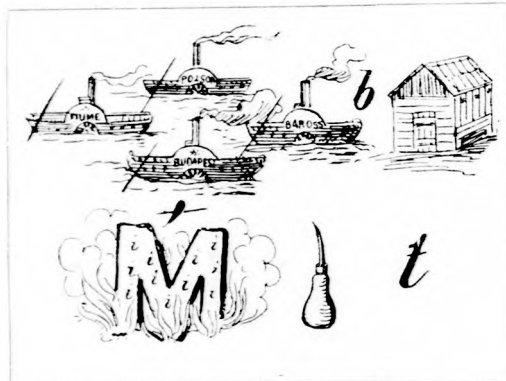
a belső átmérője valamivel kisebb, mint a narancs-üsté, úgy, hogy ez, ruganyosságánál fogva, erősen oda feszül a pohár oldalához és vízmentesen elrekeszti a pohár alsó részét a felsőtől. A narancs-héj továbbá úgy helyezendő el, körül-belől a pohár közepén, hogy a lefelé nyuló toll majd nem a pohár fenekéig érjen, de azt még se érintse.

Most már vörös bort töltesz a narancs-héjba. A bor a kis lyukon, az egyik toll-

száron végig lefolyik a pohár aljába s ott szétterjed. Addig töltsz bort, amíg ez el nem éri a narancs-héj alját. Ekkor aztán vizet töltesz a pohárba, majdnem színültig. És csakhamar látni fogják, hogy a víz, mely nehezebb, a lefelé nyuló tollszáron letódul a pohár aljába, viszont a vörös bor innen a másik tollszáron fölbugyog a pohár felső részébe. Nem sok idő telik bele s a bor már nincs a pohár fenekén a narancs-héj alatt, hanem mind fönn van a pohár

felső részében, a víz pedig mind a fenékre került. A két folyadék helyet váltott. Ha kiemeled a narancs-üstöcskét, a rázkodás össze keveri a bort és vizet s apa aztán felhőrpinti — az ügyes kis bűvész egészségére.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott, kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A tarka könyve.“

Százötven elbeszélés, írta **Hoffmann Ferencz.** Negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, szép vászon-kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LII. köt. 11-dik számában közölt szám-rejtvény megfejtése:

Ima, tenta, gyik, rut, iv.

= **Ki mint vet, úgy arat.**

Helyesen fejtették meg: Pongrácz Margit, Hollaky Ferencz, Irsay Imre, Barsi Dezső. Szász Zsombor, Günther Mariska és Magda, Angermayer Béla, Gallatz Imre, Gaszner Ilike, Büttner Irmuska, ifj. Körösi Károly, Zagróczky Bözsi, Mérey Ágosta, Kocsis Gizella, Rosenfeld testvérek, Benkő Jenő, Korbuly József, Probstner Arthur, Csukássy Loránd, Armuth Erzsi, Szondy Gyurika (mi okból írod a megfejtést külön rongyos papírosra, mikor takaros levélkédben három egész oldal maradt üresen? *F. b.*), Sier Friczike, Pósch Boriska, Vanesó Anna, Kis Károly, Szathmáry Anta, Kalmár Rózsika, Badies Gizella, Herczegh Lajoska, Haksch Mariska, Dessewffy István, Bozó Margitka, Löbl Irma, Waisbecker Krisztina,

Steiner Olga és Leo, Mezey Aranka és Ilonka, Lakner Margitka, Gyermeik Kálmán, Cservenák Margitka, Pick Margit, Havas Margit, Virághalmy Juliska, Bónyi Riza, Szilágyi Ezsike, Számek Margit és Zoltán, Schwarcz József és Béla, Kerpely Jenő, Kövesi Jenő, Zubor Imre, Pollák Karolina, Vilmos és Lajos, Csikvári Ernő, Duma Erzsike, Fáy Endre és Árpád, Graefl Paula és Márta, ifj. Medveczky Károly, Pfeifer testvérek, Udvardy Jenő, Vajda Marietta és Ferencz, Mittemann Adél, Nemes Irén és Ödön, Groisz Olga, Marschall Margit, Szukováty Imre, Kossaczky Gyula, Sebess Ernő, Weisz Béla, Leidenfrost Pali, Steiner Marcsa és Laczi, Gyémánt Elek, Jülek Jani és Tihamér (szabad ám gondosan körül nyírt papírosra is irnotok. *F. b.*), Esterházy Erzsébetke, Szerdahelyi Iluska, Goldfeld Jenő, Kerbolt (vagy Kerbalt?) Ilonka és Valika, Zoltán Vera, Basch Bözsike, Kovács Dénes, Sternberg Anna, Winkler Edith és Margit, Bachrach Mátyás, Bogyay Ernő, Virág Juliska, Schwarcz Rózsika, Schweiger Margit, Rózsai és Móríc, Boros Emmike, Neumann Lajos, Lányi Andor, Meszlény Iván, Herczeg Ilonka és Albert, Szőke Annuska, Jolánka és Pali, Stépán Róza, Schiller Frigyes, Kláber Alfréd, Záborszky Mariska és Dezső, ifj. Csorba Menyhért, Kuzma Albi, Bohrandt Lajos, Gaál Ilona és Ödön, Angyal Irma, Schwarcz testvérek, Parsch Gyuri, Piller Géza, Vadas Zoltán, Fabricsius Mariska, Földi Margit, Furman Jancsi, Mäder Iduska, Paschek Jenő és Vilmos, Gáldonyi Mariska és Miklós, Jakab Piroška, Lányi Rudolf, Révész Ara, Marczali Bözse és Póli, Szabó Elza (ugy-e bár hogy van olló a házatoknál? Miért nem használod? *F. b.*), Masjon Márta és Vilike, Pető Iluska, Przybilla Jenő, Sármezey Miczi és Annuska, Mannheim Lajos, Buda Matild, Irmuska és Ániczi (?), Lövy Miklós, Glückseel Irénke és Rajnárka, Krivány Dini és Jankó, Éder Gabika, Róbert és Elemér, ifj. Münnich Aurél, Jármái Renée, Nékám József (igyekezzél olvashatóan írni! *F. b.*), Jármay Zoltán, Várszeghy Jancsika, Krausz Géza, Számek Klementina, Berecz Kálmán, Nagy Kálmán, Kocsiss Zoltán, Ember István, Csipkay Jánoska, Diémár Kálmán, Zainer Rikárd, Spärger Boriska és László, Kramer Margit, Veress Gizike, Gerber Vilmos, Kövér Miczike, Ilosvay Lajos, Fejér József, Engelmann Jenő, Fisch Anna, Bakos Gábor, Koronthály Zoltán, Berényi Irmus, Bournáz Kamilla, Zombory Margit és Géza, Szemkö Vilmos és Barna, Fischl Izabella, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, Weszter Béla, Török Imre, Mándy Thyra (gondos írást kívánok. Különbben nevedet a megfejtők sorába nem vehetem föl. *F. b.*), Dukesz Anna és István, Rác Margitka, Danielisz Margit, Janny Rudolf, Ernst Olga, Válya Gyula, Endreffy Eszti és Gyuri, Szent-Ivány Carla, Rajzinger Sári, Kaszás Irén és Imre, Mészár Irén, Vidákovich Mária, Barkóczy György, Kriegner Kálmán, Gerlóczy Endre, Pokorny Teréz.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertes lett *iff. Münnich Aurél, Budapesten*, kinek a jutalom-könyvet (*»Rüstig Zsigmond, az új Robinson«*, írta *Marryat*, a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska Géza*, 94 képpel, kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »*Kis Lap*« LII. kötet 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: *Magassy Emil, Ernst Olga, Halbrohr Margit, Masjon Márta és Vilike, Szabó Elza, Marczali Bözse és Póli, Koronhály Zoltán, Endreffy Erzsí és Zseni, Jablonszky Ételka, Höfer Margit, Kocsiss Zoltán, Szent-Ivány Carla, Engel Ödön és Miklós, Szarvady Jenő, Ilosvay Lajos, Wagner Eveline, Horváth Margitka, Esterházy Erzsébetke.*

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Czehlár Olga. Hiszen ügyesen van az összehoronálva, de nem tartom illőnek, hogy a feladott rejtett névnek magam legyek a tárgya. Te használod papirosodban azt a nehéz illatot vagy egy másik levélről ragadt rá? Mert szinte elfojtja a lélekzetemet, hogy e sorokat írom. — **Zagróczky Bőzsi.** A »jó kis fiú története« sem tarthat váltig. Máskülönben hogy találna helyet a »*Kis Lap*«-ban a »rossz kis fiú«, Roszcsont Ferke, aki pedig már a jelen számban ugrik elétek. — **Mándy Gizike.** Megjelent azóta külön a »*Forgó bácsi könyvtára*« cz. gyűjteményben. Fordulj kérszeddel az »*Athenaeum*« *könyv*-kiadó hivatalához. — **Eder testv.** Kár, hogy a legsikerültebbeket csak a fővárosi gyermek-világ érti meg: ilyen a *babátündér*, melyről a vidéken lakó kis lányok nem igen tudják, hogy az kapós ballet; és ilyen a *plasztikon*, melyről az én deési, vagy atádi, vagy pozsonyi olvasóm nem tudja, hogy az egy panorámaféle valami. A többi meg nagyon is könnyű. — **Braun Adrienne.** Csak aztán úgy is maradjon, hogy végig szívesen jártok az iskolába. — **Polgáry Karola.** Rajzban kifejezett virágos üzenetedet nagyon köszönöm. — **Katrenyák Mariska.** Elég jól pattog a versikéd. De közlésre még mindig nem váltott jogot, mert a »szeretett hon«-rul csak általános, rég elzengett érzelmeket pöngetsz. Majd ha lesz eredeti gondolatod, állj elő vele. De hát ez csak a költőnek adatott. Amivel korántsem mondom azt, hogy egyszer neked is ne sikerülne még egy-egy tartalmasabb vers. A rajzocska mulatságos és szándékos ügyetlenségében ügyes. De mi jelentése van? — **Mészár Irénke.** Kezdetnek biztató. De jobbat várok. — **Kerpely Jenő.** Mit akarsz azzal mondani, hogy rejtvényt nem küldesz be? Hiszen nem kértem, vagy ha talán igen: bizonyára nem sürgetve. — **Veress Gizike.** Magadért is, de főképen a nagymamádért, aki kedves emlékemben él, szívesen fogadlak a »*Kis Lap*« nagy táborában. — **Weszter Béla.** Nagyon

könnyűcskék azok, kis fiam. — **Mérey Oszkár.** A versírásnak megvannak a maga szigorú szabályai. Csak ezek követésével szabad az író-művészetnek ezzel az alakjával élni, s akkor is csupán oly esetben, ha van gondolatunk. A 8 soros szám-rejtvényt nem lehetne 4 sorba szorítani? Így sok tért foglal el. — **Voith Mariska.** Már csak ugy lesz, kis lányom, hogy te látogatsz meg engem. Örömmel is fogadlak. — **Armuth Erzsí.** Az elhasznált lev. bélyeg mint a művelődésnek egyik jele érdekes, sőt értékes is, ha távol országoknak forgalma-mult, régibb kiadásából való. A lev. bélyeget mintegy 50 év előtt hozták forgalomba egy jeles angol férfiú, Rowland Hill tanácsára. — **Haydin István.** A szöglet-, lépcső- s egyéb ilyes rejtvényeket már igazán játszva oldják föl a legkisebb olvasó-társaid is. — **Jóó Istvánka.** Kérdésedre ebben a számban kapod meg a választ. A rejtvényed is megjelent. — **Diemár Kálmán.** Aki a szerzője valamely rejtvénynek vagy szám-feladványnak: az csak nem küldheti be a maga nevét is? Mi értelme volna annak? — **Deutsch Pista.** Leveleddel nagyon meg vagyok elégedve. — **Fleischman Erzsí.** Hiszen, ha egyszer ott lennék, bizony meg is látogatnálak. — **Trajtler Jánoska.** Bár ugy volna, mint ahogy szived kívánja. Bizony már ebben az életben nem látod meg többé a te kedves kis Ilonkádát. Hanem hát már most csak annak örvendezzünk, hogy te másztál ki legalább abból a sulyos bajból. Azt a minapi verset már át is adtam a rajzolóknak. De a művészek ez idő szerint mind tul vannak halmozva megrendelésekkel. Már csak várjunk még egy rövidke ideig. — **Löbl Irma.** Nem is az aggaszt, hogy nem lenék felétek vívő elég vonatot. De időt honnan vegyek rá? Meg ha minden szíves meghívást, amellyel az én szeretett kis olvasóm hozzám fordulnak, elfogadhatnék: akár egyebet se tegyek, mint hogy keresztül-kasul utazgassak nagy Magyarországon. Hanem azért köszönetet mondok teneked is vonzalmadért. — **H. S.** Soha gyatrább verselést a második évezet kezdetén! De a 25 strófában foglalt patkány-história is unalmas. — **Benkő Jenő.** Főlöszleges lepecsételni a levelet akkor, midőn már leragasztottad. — **Vilma néni.** Talán képpel. — **Szenkő Vilmos és Barna.** Abban, amit kértek, nehéz tanácsot adni. De tán mégis annak örvendene leginkább a ti Pista bátyátok, ha beküldenétek neki a kettőtök fotografiáját, amint egymás mellett néztek bele a »*Kis Lap*«-ba, melyet az ő szíves megemlékezésének köszönhattök. — **Szegő Irma.** Ebben a számban. — **Engel Jóska.** Már két ízben jártam ott. Többszörre nem telik. — **Révész Ara.** Azt írod, hogy régóta olvasod a »*Kis Lap*«-ot. Ha így van, sokszor olvashattad, mennyire megkívánom én tőletek a gondosan és tiszta papirosra irt levelet. — **Michnay Gitka.** Ha már olyanoknak is szívesen válaszolok, akik a »*Kis Lap*«-ot csupán olvassák,

de nem járatták: mennyivel örömebb felelek neked, aki igazi hívem vagy. Az bizony nem változtat a dolgon, mi réven jut hozzád. Nem vagyok én olyan haszon-leső. — **Bachrach Mátás.** Már miért »haragudnám« én azért, hogy nem küldesz könyör-adományt? Olvastad valaha az ilyen intésemet? Követeltem én valaha hogy adakozzatok? Mindenki a tehetsége szerint igyekezik enyhíteni a mások nyomorát, akkor és annyival, amikor s amennyi telik tőle. De igenis megkövetelem, hogy minden levelező kis hívem *gondosan* írja meg a levelét s főképen a nevét ne kuszálja el, úgy hogy az ember nem tudja: *Bairach* van-e írva, vagy *Bachtek* vagy *Bachtael*. A te nevedet is csak az előfizetők hosszú lajstromából birtam fáradságosan kihalászni. — **ifj. Csorba Menyhért.** A te apró, homok-szem bötüiden nem birtam elmenni. Küldjed be újra, olvasható írásban. — **Geyer Steflke.** Mennyire sajnálom, hogy kedves meghívásod csak egy nappal a hangverseny után jutott kezemhez! — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

H. M. — B. G. — M. L. gondatlan írású, piszkos papirosra írott levele nem jöhet figyelembe.

LEVELEZÉS.

Hatz Ernő (hol?) *Novák Lilivel* és *Sárával.* — *Pollák Irénke* (v. *Margitka*) *Szeged:* *Máder* Iduskával. — *Diémár Kálmán* *Székely-Udvarhely:* *Esterházy* Erzsébetkével. — *Szabó Elza* (Bpest) *Roheim* Rózsikával és *Kovács Miczivel.* — *Herczeg Ilonka* és *Albert* (Oroszlámos) *Féferfi* Alice-szal.

JÓ SZIV.

Az éhező és fázó iskolás gyermekek részére: *Révész* Ara 50 kr. — *Gyémánt* Elek 30 kr. — *Igmándi* Teresi, *Kató* és *Elek*, elhunyt *Laczi*ka testvér-öccsük emlékére 3 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

Előfizetési felhívás

KIS LAP

április—decemberi folyamára.

FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

Az új év-negyedre, mely a »*Kis Lap*« most folyó 52-dik kötetének folytatását és majd befejezését is fogja nyújtani: elbeszélések, költemények, rajzok érdekes és gazdag új sorozata van előkészítve. „*Rosszcsont Ferke*“ újabb rugaszkodásainak rajzokkal kísért elbeszélése mellett hosszabb *indianus* elbeszélés is következik, **Donászy**

Ferencz ismert ifjusági írónk tollából, szintén számos rajzzal, épp oly vonzó, mint tanulságos olvasmányul. Kisebb beszélek, mesék mellett továbbá még e kötetben **szindarab** is kerül sorra s a régi gond lesz a »*Kis Lap*« régi rovataira s kétheti **szines műmellékleteire.**

Sorakozzanak tehát a »*Kis Lap*« régi kis hivei, új társakat is toborozva magukhoz, *Forgó bácsinak* több mint *negyedszázadon* át diadalmasan lengő zászlaja alá, mely a kellemes szórakozás és hasznos okulás céljához vezeti őket.

A „*Kis Lap*“ előfizetési ára:

Negyed évre . . . 1 frt.

Fél évre 2 frt.

Egész évre 4 frt.

Az előfizetési pénzek, legczélszerűbben postai utalvánnyal a „*Kis Lap*« kiadó-hivatalához, (Budapest, IV. *Ferencziek-tere* 3. sz. *Athenaeum-épület*) intézendők.

A „*KIS LAP*“ kiadó-hivatala.